

Necesități similare au condus la conversii spectaculoase atât în țările Comunității Europene, cât și în fostele țări socialiste. Proiectele diferă ca dimensiuni, de la gigantica transformare a Gării Orsay în muzeu (la Paris) sau conversia unei uzine electrice în galerie Modern Tate (la Londra) la intervenții de mai mică dimensiune, dar cu rezultate în cel mai direct beneficiu al comunității. Este necesară o conceptualizare specifică, putere de muncă și pragmatism generos, calități mai degrabă specifice tinerei generații și a asociațiilor de tipul **dramAcum**.

Radu APOSTOL

dramAcum3 și vânătoarea de spații

TRAFIC GREU este un proiect gestat de dramAcum în 2003.

Timp de aproape un an, am bătut Bucureștiul în identificarea unui spațiu, care să devină Teatrul dramAcum. Inițial i-am spus „Teatru”, chiar dacă numele de dramAcum ne părea suficient pentru a desemna spațiul în care să ne manifestăm. Trebuia să spui „teatru”, pentru ca gardienii, portarii și centralistele cu care intram în contact, să ne poată cât de cât identifica.

Înainte de a pleca pe stradă, s-a pus problema: pe ce zone să ne concentrăm: Centru sau Periferie? Argumentele au fost sensibil egale, prin urmare, am decis că noi ne dorim ca Teatrul dramAcum să fie „Pe Granița centru/periferie”.

Primele spații vizate au fost vechile grădini de vară ori săli de cinematograf rămase în paragină.

search for: vechi cinematografe
grădini de vară

Dacă în cazul „grădinilor de vară”, reacția proprietarilor (edililor noștri votați la centimă) a fost de „bovină la poarta nouă” – pentru ei „grădină de vară” era similar cu „terasă” –, în cazul cinematografelor vechi, reacțiile au survolat cu brio specia bovine, dar au rămas tot în regnul animal, mai exact: era o junglă!

Cel mai vizat de noi a fost cinematograful „Hermes”, de pe strada Blănari. Câteva săptămâni de cereri și sesizări, ne-au lămurit că situația este foarte incertă: nimeni nu poate demara nimic, până când nu apare vreo cerere de revindicare din partea fostului proprietar.

În săptămânile care au urmat, căutarea noastră ne-a făcut existența suprarrealistă. O simplă vizionare a unui film într-un vechi cinematograf întărea convingerea că aceste spații sunt soluția ideală. Ajunseserăm să ne dorim să vedem lacătul pus la vreun cinematograf, iar cuvântul „Renovare”, similar nouă cu „de închiriat”, devenea sloganul publicitar cel mai drag nouă. Nu înțelegeam cum poate fi lăsat un astfel de spațiu (vezi cinema Festival, Bulevard) să funcționeze în condiții mizere și cu numai 10–15 plătitori de bilete! Eram convinși că activitățile noastre ar reactiva acel spațiu. Întrebările rămân și acum cu același răspuns: asta-i Românică!...

Ulterior am crezut că soluția ar fi preluarea cinematografului Studio Martin. Era o posibilitate: avea vad, era intrat în conștiința publicurilor pe care le vizam noi (la sfârșitul anilor '90 era spațiul în care majoritatea trupelor de Hip-Hop concertau la lansarea noilor albume). Însă preluarea spațiului de la Studio Martin ar fi fost posibilă doar în parteneriat cu un investitor, care își dorea menținerea unei discotecii și a unui bar de zi. În ciuda disperării noastre, marcă înregistrată de tranziție, am refuzat conceperea unui astfel de plan, mai ales că dimensiunile spațiului (în care ar fi trebuit să funcționeze și sala de proiecție pentru film) erau insuficiente coabitării fericite a dramAcum, discotecă/bar, cinema.

Search result: none

Ne-am reorientat.

Am început să ne concentrăm pe orice fel de spațiu, nume generic de cod: HALĂ.

search for: HALĂ, centru.

Un telefon primit, două sms-uri, e-mail și câteva beep-uri au regrupat dramAcum, nicăieri altundeva decât la Piața Romană. Am crezut că-i o glumă. A apărut Alex Berceanu și ne-am convins că-i pe bune. Identificase un spațiu chiar lângă KFC. O fostă hală, transformată pentru un timp în parcare suspendată. Forțând o ușă cu lacăt și excitând sistemul nervos, prevăzut sumar în fișa de post a unui portar, am reușit să aflăm că spațiul aparține fraților Păunescu. Tot era ceva... Dar Românică a cunoscut atât de mulți Păunești, încât, cu greu am identificat *who's who*. Noi am reușit, Parchetul nu. În sensul că, la acea dată fiind pus sechestru pe proprietățile Păuneștilor (Șoimăreștilor!), era imposibil să se poată pune în discuție transformarea aceluia spațiu printr-un Teatru. Era deja un „teatru” acolo!... și chiar și în apropiere, la „Nottara”...

search result: none

Ne-am reorientat, pe zona de periferie.

search for: HALĂ

Așa am ajuns, în câteva săptămâni, să vedem foste săli de sport, aflate momentan în paragină, pe terenurile aparținând Ministerului Apărării. Am văzut acolo unde se putea vedea... cu armata, ordinul e ordine?!

Ulterior, am identificat fosta întreprindere Ventilatorul. Cândva, Teatrul Levant colaborase cu Ventilatorul... Din nou câteva sms-uri și telefoane... și dramAcum s-a înființat la poarta întreprinderii. Protocolul de intrare în incinta întreprinderii – la acel moment aflată pe linie moartă – păstra cu dignitate și iubire de tradiții, același tipic ca atunci când în întreprindere intrau și muncitori, nu doar vizitatori. Nimeni nu era surprins de prezența noastră, lucru care ar fi trebuit să ne dea de gândit, dar ne-am lămurit mai târziu. Spații posibile erau foarte multe. Toate foste hale, din beton, cu înălțime de minim 5m... Erau ideale. Însă, la auzul cuvântului „teatru”, oamenii ne-au orientat părintește către „sala de festivități”. Vreo 40mp, cu înălțime de 3m, cu stâlpi pe mijloc, dar cu o „scenă” improvizată muncitorește. Toți pereții cu faianță cândva albă, perdele și draperii vișinii. Directorul și toți ceilalți erau chiar emoționați la gândul că va reînvia acel spațiu, care pentru cei mai în vârstă (momentan portari ori însoțitori) trezea nostalgii nebănuite.

Timid, am pretextat lipsa de acces direct din stradă, ceea ce ne-a înlesnit vizitarea HALELOR...

Am văzut, ne-au interesat, iar directorul și ceilalți ne-au dat de înțeles că putem demara procedurile de preluare.

Ne-am reîntors la mansarda din Matei Voievod 75–77 și am produs schema de funcționare a noului spațiu: TRAFIC GREU.

Ulterior, ne-am reîntâlnit cu direcția de la Ventilatorul. Am optat pentru hală, dar interesul lor era mai mult axat pe „scrie mata o cerere”. Proiectul propriu-zis, TRAFIC GREU, nici n-au apucat să-l citească, căci lovitura de grație ne-a fost dată de la departamentul Marketing.

O astfel de hală, erau dispuși să ne-o ofere la prețul de 35.000\$ chirie/an, la care se adăugau costurile de pază și protecție. Am rămas șocați doar pentru câteva clipe, căci Marketingul ne-a dat răspunsul: la acea dată, foarte multe televiziuni erau interesate să închirieze astfel de spații, preferate celor din afara Bucureștiului.

search result: none

Efectul a fost că am renunțat a mai căuta alte HALE, chiar dacă întreprinderi falimentare existau și există și vor... Lipsa unei reglementări clare pentru preluarea de către o instituție culturală a unui fost spațiu industrial ne lasă în imposibilitatea de a putea concura potențialii investitori care ar garanta propășirea materială a foștilor angajați (șomeri) sau alte firme-malaxor de divertisment.

search for: legi

search result: ... please wait...

TRAFIC GREU a rămas ca un proiect de realizat, un proiect pentru **dramAcum3**. Nu avem încă un spațiu pentru un astfel de teatru, dar avem un concept și un nume.

Andreea DUMITRU

Persona – dramAcum – DESANT. Teatrul de intervenție comunitară

Cât de anevoioasă și de imprevizibilă este, astăzi, la noi, condiția creatorului independent o dovedește și nașterea celui mai nou teatru de pe harta capitalei, DESANT, cofondat de grupul dramAcum și Asociația pentru educație creativă „Persona”. Inaugurarea acestuia, pe 10 august, în bulevardul Ion Mihalache nr. 123, a fost prefigurată de tatonarea încăpățânată și îndelungată a multor altor spații convertibile în scene alternative, dar mai ales de acea încercare care s-a numit Teatrul de Debut, anunțată în urmă cu două stagioni de o parte dintre principalii „actori” ai proiectului DESANT, dornici să continue experiența lucrului în echipă, dobândită pe scena Casandrei. După cum se știe, inițiativa lor nu s-a bucurat de susținerea logistico-financiară necesară și a trebuit abandonată. Între timp, debutanții s-au maturizat, dramAcum, nucleul original, s-a consolidat și lărgit, iar mansarda conspirativă de la etajul IV al UNATC, în care studenții lui Nicolae Manda învățau că „norocul îi ajută pe cei îndrăzneți”, a devenit prea strâmtă. Așa încât, gestul Companiei ROMTELECOM de a le ceda un spațiu comercial le oferă cu adevărat, pentru prima dată, premisa multrâvnitei independențe artistice.